

Forfatter: Klingberg, Heinrich Matthias Wilhelm

Titel: BREV TIL: Rathke, Jens FRA: Klingberg, Heinrich Matthias Wilhelm (1801)

Citation: Klingberg, Heinrich Matthias Wilhelm: "BREV TIL: Rathke, Jens FRA: Klingberg, Heinrich Matthias Wilhelm (1801)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 185. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000102.pdf> (tilgået 09. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

H. C. Klingberg til Rathke.
(Kbhvn. 1801, — udateret).

Gode Rathke!

Ligesaa længselsfuld, som jeg var efter Brev fra Dig, saa utilgivelig seendrægtig har jeg været i at besvare dem.

s. 186 Begge dine kjære Breve har jeg modtaget og, distraheret af Forretninger, har jeg ladet dem, skjønt ofte læste, henligge ubesvarede til nu. Dog nu har vi Haab om Fred eller i det mindste om Stilstand, og i Forventning om Opfyldelsen af dit Løfte, naar din Tid tillader det, at underrette mig, og derved en Deel af dine mange Venner her i Byen, om hvor og hvordan Du lever, glæder jeg mig allerede i Forveien over den Nøiagtighed, jeg herefter vil vise i den hastige Besvarelse af ethvert saadant Brev.

Du øuster Beskrivelse af mig over den anden April. Jeg undseer mig næsten ved at give den nu, da her er udkommet saamange trykte Efterretninger desangaaende, og jeg veed, med hvilken Hastighed disse forplantes, saaledes er her udkommen en af Seidelin, en militarisk Beskrivelse af Bardenfleth med Grundtegning, som formodentlig er den vigtigste og bedste, en poetisk af Sander med et Kobber af Lahde, som sælges til et Monument over de dræbte og paa Skibs-Kirkegaard begravne.

Allerede nogen Tid før 2 April, strax efter Flodens Ankomst udenfor Helsingør var alt her i Byen i største Virksomhed. Defensions-Linien var alt længe udlagt, den forstærkedes daglig med Flaade-Batterier, Stykpramme m. m., 15 Rd. gaves til hver, som frivillig gik ombord, og desuden bleve alle Verkstæder, Vertshuse m. m. eftersøgte og Brændeviinskarle og alle Slags Haandværkssvende udtagne, Ingen satte sig til Modværge, her var en fornøielig Enthusiasme imellem Folk, den største Tiltro til Regjeringen og til Fortrinligheden af de første Forsvars Anstalter gav enhver Mod, og den ene vilde heller end den anden have en Plads ved Byens Forsvar. Alle Mennesker gik med Cocarder, Borgerne, Jøderne, Kjøbmandskarle og Studenterne oprettede Corps og exercerede med Iver. Engelskmændene kom nu opseilende; Alting holdtes beredt til at afværge Landgang, ved hver Bevægelse gik Allarmtrommen, og hver Mand maatte være paa sin Post. Et Bombardement, s. 187 ment en total Øbelæggette af vore Linieskibe saaes tydelig at være deres Hensigt. Alt flyttede fra den østlige Ende af Byen vesterpaa, Amaliegaden, store Kongensgade og Gaderne der i Nærheden vare tomme, Advocat Klingberg felv, som dog boer paa Gammeltorv, med mange flere havde ingen Roe, før han sik Kone og Børn nd af Byen. Gamle Wleugel alene blev boende roelig i Amaliegaden. Herskabet var alt længe borte og taget til Rosenborg, og der taltes om, at de vilde længere bort. Brand-Compagnierne vare alle i fndt Arbeide, en heel Vagt af dem med Telte, Faner og øvrige Requisita paa Hallandsaas, og hele Torvet fndt af fyldte Brand-Tønder, Vand udenfor hvert Huus, trykte Placater paa Hjørnerne om Forholdet med Bombers Slukning. Embedsmænd vare bestandig paa deres Contoirer, og om Natten maatte de skiftes til at vaage der, og desuagtet gjorde alle disse Foranstaltninger, som man skulde have troet skulde have indjaget megen Frygt, aldeles ikke den Virkning. Man vantes til at høre Allarm-Trommen, og Onsdag Eftermiddag, som Angrebet begyndte om Thorsdagen, var alt parat til at tage derimod. Man troede tydelig at see deres Hensigt, imidlertid begyndte de endnu ikke, Thorsdagen kom, Collegiet var samlet, W. sad og læste Papirerne med min gamle Chef, paa eengang høre vi Kanonerne, naturligviis render W. ud, og ham saa man ikke mere den Dag; hans Søn Peter var nogle Dage før commanderet ombord, han kom hjem om Aftenen Kl. 8, heel, men blodig og snuset og havde mistet alt med Skibet Jylland, som han var paa, og som blev tagen. Bataillen varede til Kl. 3, og Kl. 4 sprang Dannebrog i Luften. Nu bragte man de Qvæstede i Land, alle Vognmandsvogne blev satte i Requisition, og efter en Admiralitets-Foranstaltning, som ingen endnu har villet rose, bleve disse ulykkelige ad interim forbundne Mennesker kjørte Byen igjennem til Qvæsthuset eller affatte paa Hospitalet, naar de ikke knude udholde den lange Kjørsel. Det var sørgeligt s. 188 at see denne langsomme Kjørsel med blodige Mennesker, nogle i Fortvivelse af Smerter, andre halv døende og mange endog i den Forfatning, at de døde paa Veien. Hospitalet blev strax overfyldt, Qvæsthuset og Accouchementshuset ligesaa; her kom Capt. Ferdinand Brann til at ligge, som, da han stod med Kaarden i Haanden, fik Haanden knuset af en Kngle, der drev imod Haandgrebet paa den anden Side, og maatte lade Haanden sætte af. Lassens Roes er allerede kommen til Tronhiem længe, ligesaa Willemoses. Hoffet og private kappedes om at hædre Mamdene fra 2 April. Der var stort Festin ved Hoffet, hvortil alle Officiererne vare indbudne, og hvor der skal have gaaet langt fra ikke stivt, men meget fidelt til. Frue Brun gjorde ikke allene Vers og Hymner, men ogsaa et Festin, hvor alle Officiererne vare indbudne, Alt blev anvendt for at gjøre Ære af dem, til Slutning kom endog hendes Datter ind, prydet med Blomster, dandser en Solo og præsenterer hver af Cheferne efter Takten en Bouquet, men ach! der mangler to — hvad har hun at gjøre? — hun tager Krandsen af, som hun har paa Hovedet, den deler sig i to, hvoraf hun præsenterer Lassen den ene og Willemoes den anden. Lassen skal være en særdeles spagfærdig, beskeden Mand og skal have været meget forlegen ved al denne Honneur, og Willemoes, som mart ogsaa vilde gjøre al muelig Honneur af, og som den gamle Frue Münter bestandig vilde entretenere paa Tydsk, var ligesaa ilde daran, da han ikke kan andet end Dansk og ikke kunde svare andet end Hollændernes kan nit verstan. Lahde var bey der Hand ved denne som alle andre Leiligheder, han rendte ud paa Qviutus, tog Prospector og Grundtegninger, fik Sander til at gjøre Vers og har nu faaet to smaae Værker færdig i den Anledning, hvorover han allerede er kommen i Klammerie med Jøden Soldin, der har ladet det ene efterstikke endnu slettere end Lahdes og, da han er flyttet ind i samme Huus, som vi, i

Klingberg, Heinrich Matthias Wilhelm, *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen,*

underste Etage, sætter s. 189det i Vinduet og sælger det for halv Priis imod, hvad Lahdes koster. Disse smaae Pjecer vil formodentlig alt være komne til Tronhjem, og taber han end noget paa det ene, saa profiterer han derimod paa det andet. — —

Nu begynder efter 2 April at krybe frem af Hospitalerne Mennesker, nogle uden Arme, nogle uden Been, ja endog et Par, som den underste Deel af Ansigtet er fraskudt, og som gaaer med Træhager.

H. C. Klingberg.